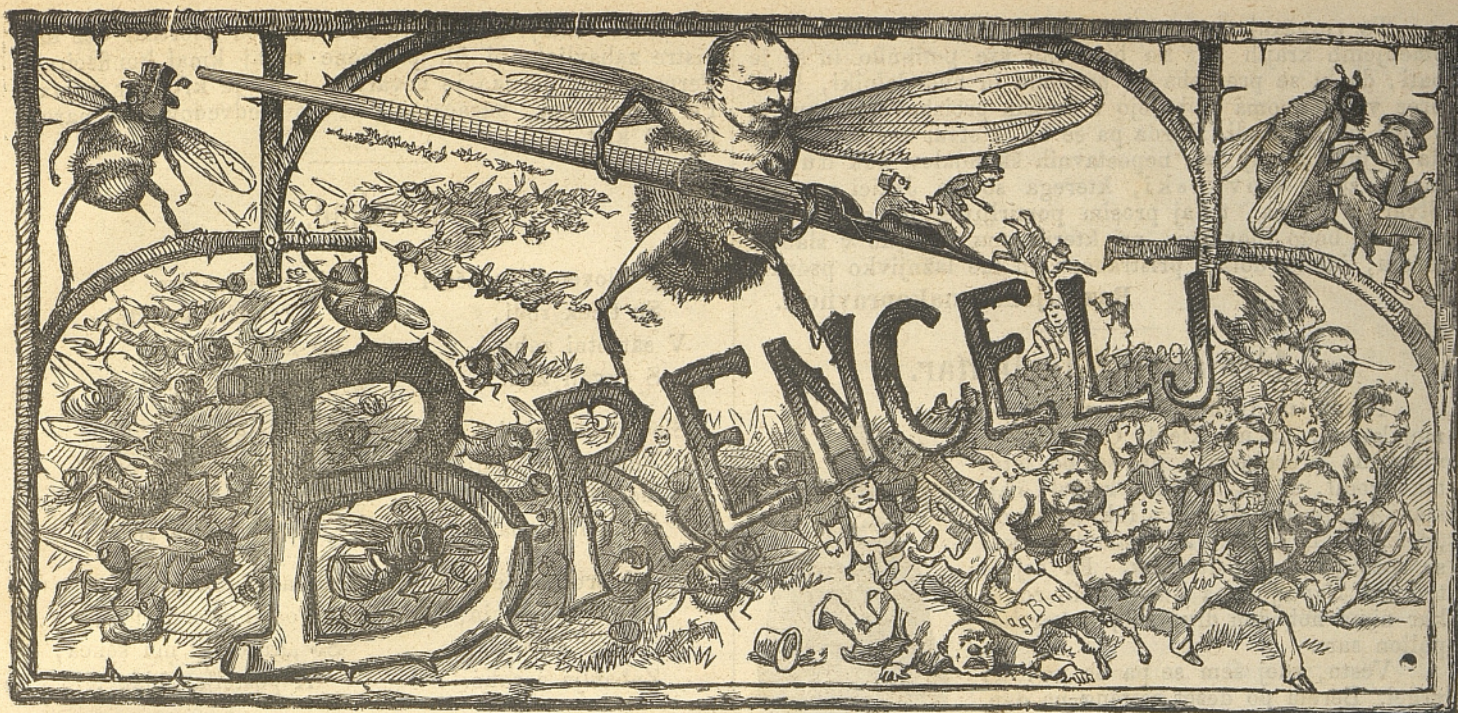

Letnik II. v lažnjivi obleki.

Štev. 22.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr., četrt leta 60 kraje. Posamezne številke se dobivajo po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na vèlikem trgu št. 313.

Policijsko sporočilo

o razmerah kranjske dežele.

Podpisani pošlje s tem dolžno mesečno sporočilo o naj-novejših dogodbah in vsled teh prenarejenih razmerah kranjske dežele, iz kterega se to-le razvidi:

Gledé javne varnosti in varnosti lastnine se ni nič kaj pomenljivega pripetilo. Ubit je bil le en barantač, nekaj pretepov in vsled teh ranjenih oseb, nekaj tatvin in enakih malenkosti, to je vse, kar se zamore o tem poročati.

Važneje pa so pregrehe na političnem polji, kterim se mora toliko veči pomen pripoznati, ker merijo na to, da bi Avstrijo, da bi svet prekucnile. V tem obziru se poročajo sledeče važne dogodbe.

Slovenskih listov nismo zamogli niti konfiscirati niti tožiti, ker niso imeli prav nič nevarnega ali vsaj spod-tekljivega; tudi jih žalibog premalo izhaja in še ti v jako pičlih iztisih, tako, da bi vrednost konfisciranega papirja ne plačala stroškov konfiskacije, tožbe in rabsodbe, ktere bi morali vsled oprostjenja zatoženca po porotnikih plačati mi iz lastnega žepa, oziroma iz davkarske blagajnice. Po-rotniki nam niso ugodni.

Zarad klica „živijo“ imamo zaprtih nekaj čez petdeset grešnikov, kteri so vpleteni v pravde. Tudi je nekaj ta-borskih svetinj vpljenjenih, med njimi petero srebernih, druge nimajo dokaj vrednosti, ker so le svinčene.

Sporočilu pridán je dalje zapisnik sumljivih oseb, ktere dišijo ali smrdé po slovenizmu. Ker bi bilo jako dobro, da bi vsaka njih imela lastnega angelja, kteri bi jo spremljal po dnevi in po noči po vseh njenih potih, sedanjo število naših angeljev varhov pa je prepíčlo, — bi ponižno prosil, da se mi pomnoži ta straža, ker zdaj ne more zadostiti svoji nalogi, kajti v sedanjih važnih časih je že hud pogled nevaren Avstriji; če kdo kacega uradnika grdo pogleda, naj bi se že dejal v sodnijsko preiskavo zarad nevarnega žuganja. Uradnikov ne pla-čuje kmet zato, da bi jih grdo gledal.

Najbolj sumljive osebe se pridno opazujejo. Kdor v gostilnici zahteva ruske sardine ali v kavarni ruski čaj, je sumljiv, da stoji v skrivni zvezi z Rusi; prav tako nevaren je tudi požirek rostopšina, kteri vpijani človeka s prijaznostjo do Rusov in zbuja simpatijo do njih. Pričakujem zlasti sedaj, ko proti nam nevarnost po ruskem orožji, prepovedi vsega, kar se iz Rusije vozi v Avstrijo sploh in na Kranjsko posebno. Dokler ni te pre-povedi, se do sumljivih oseb ne more javno postopati.

Predrzmem se vprašati, ali mi je dovoljeno in ali ne oskrunim s tem svoje časti, da se vpišem v čitalnico in pristopim k „Sokolu“; namen moj Vam je znan, navdu-šenosti do slovenstva temu mojemu vprašanji ne boste podtikali.

Nemška reč se prav veselo razvija, pruskih čutil ni zapaziti. Bilo je nekaj častitih, za našo ustavo jako za-služnih mož tukaj zbranih, ktere so sumičili Slovenci, da so Prusi po mislih. A to že zato ne morejo biti, ker jih Slovenci črtijo in črnijo. Kogar se loti ta zarod, na ti-stemu je gotovo kaj dobrega, na česar se mora pri službah ozirati. Pri tej priložnosti omenim le memo gredé, da Slovenci tudi mene črtijo.

Žal mi je, da ne moram sporočati o kakem uporú itd., pa to ni moja krivda, kar naj se mi ne jemlje za zló.

Vohun, sporočevalec.

Nujna vprašanja.

Ker so Jančani in Velčani že nastopili po sodnji jim naklonjeno kazen težke ječe, se stavijo sledeča nujna vprašanja:

1. Kedaj se bodo obsodili mačje-muzikalični Kočevci in na koliko tednov, mesecev, let?
2. So li hudodelniki v Novi vasi na Štajarskem že nastopili svojo kazen zarad silovitega napada Slovencev?
3. Kak uspeh je imela gotovo temeljita in pravična preiskava zoper silovitneže v Celji in Ptujem?

Ta vprašanja se stavijo zato, ker je po dogodbah v omenjenih krajih kar ko bi trenil vse potihnilo in se je bati, da bi se pregreha ne pozabila in hudodelniki, kateri brez vsega dvoma zdihujejo v hudem preiskavnem zaporu, v ječi ne zastarali. Morda pa se bo ta stvar zasukala tako, da je bil voditelj teh nepostavnih škandalov kak duh in morda zopet slovenski, katerega so na Ježici zasačili. Stvar je nujna, tedaj prosim pomirljivega odgovora, če ne, me bodo Slovenci, pri katerih sem že tako v slabem imenu, javno dolžili pristranosti in me lažnjivko psovali.

Razžaljena enakopravnost.

Grajšinski ferboltar.

Tri sto medvedov, buzaraca, per mej kokoš, pa nič klet! Če b' bil še v lan kdo prerokoval, da se bo letas tako godil, b' ga bli skor križal, najmanj pa b' bil prišel v luknjo zavolj „draženja in strašenja narodov“, koker se reče prov po slovensk. Pa sej je tud tist Napoljon na kol steknil, zoper kar nima nobeden drug nič, koker Napoljon sam.

Veste, zdej sem se pa na politiko vrgel. Berem po deset cajteng na dan, zato pa tud kej vem, da se tudi v politiki ne dam predat. Tam okol Pariza ni menda nič novga; Prajz gleda v Pariz, Francoz pa iz Pariza, in toko gleda eden družga, koker lisica al lesjak goloba v golobnjak al pa mačka tiča v foglovž, al pa koker nemčurji v državnem zboru ministre. Per mej kokuš! K' sem bral tiste pridge nemškutarskih abortnarjev zoper Potocka in Petrinota, sem s' prec mislil: „Aha, to je pa zato, k' tist abortnarji ministram kruh zavidajo. Ke b' bli sami ministri, b' čez ministre ne zabavljaj!“

Glih toko sem s' mislil, pa so mi prišle tud tiste žabe na misel, k' so nad volom kvakale, ker je bil več od njih. Se že lahko kvaka, k' je skrit v mlak, k' se zarije v blat. Na suhem b' se žaba težko vola lotila. Gun abortnarji so v varnost v državnem zbor, al koker se reče, rajsk rat, in se zarinejo v svojo ferfašengo al ustavo, da jim ne more kdo kej; polej pa kvakajo nad ministram, k' jim nič ne more! Nej se pa ke drgod podstopjo!

Ne vem, zakaj tih govorov v cajtengah niso konfisciral! Če so ktere cajtenge le kdej dišale po takih pridgah, so jih prec konfisciral; zakaj nek tih abortnarjev ne konfiscirajo?

Men se je ena prov fletna pergodila. Sedim v kofehavs in premišljujem, kar sem bral. Se vsede k men en znanc in tako začneva mal politizirat. Zraven naj je bral eden cajtenge, k' ldje pravjo, da je policajšpicelj. En cajt govorna, polej pa gre on na svojo, jest pa na svojo. Al drug dan dobim cuštelengo k rihti. Sam nisem vedel, zakaj, in nobeden drug, katerega sem prašal za uržah, tud ni vedel. Toliko sem bil žiher, da „živijo“ nisem zaupil pa tudi nisem vedel, da bi bil s kako drugo besedo avstrijsko cesarstvo v nevarnost spravil. Firbčen tedaj, kaj bo, grem h policiji. Stopim pred komisarja in ta me trdo prime, koker da bi bil jest včeraj v kofehavs regirengo šimfal. Tri sto medvedov! Jest, da ne, on, da ja, in na zadnje mi pové še besede, s katerim sem ministrom eno po žnablil dal. K' slišim te besede, se smeha ne morem zdržati. „Buzaraca“, pravim, „teh besed jest nisem govoril, le bral sem jih; govoril jih je eden v državnem zbor“. Komisar nekaj mrmra in me spusti z opombo, da naj od zdaj za naprej nikar na glas ne berem govorov v cajtengah, če ne bi kdo mislil, da so moji in „quod licet bovi, non licet Jovi“ al tako nekak rekoč me izpusti.

Dete šentaj! Zato k' je na Dunaj en abortnar čez ministre zabavljaj, bi bli pa mene tukaj kmal konfisciral! Permaruha! Politka je nevarna, boljše je krompir vahtat. Per mej Dunej, buzacajna, tri sto medvedov, permaruš, pa nič klet.

Koreljnu.

slovenski puščavi
Se tiček rodi,
V samotni zabavi
S čuvaji živí.

Marljivo nabira
Škandale vse dni,
Se národu vpira,
Le za-se skrbí.

Slovenske sestrice
Ne marajo za-nj;
A nemške deklíce
Gotovo še manj.

Škandale kopiči
Slovenec na prid;
Če kdo ga sumíči,
Se skrije za zid.

Za-nj družba ne mara
In on ne za njo;
V samoti se stara,
Zabavlja z rokó.

Iz ranj'ga Slovenca
Postal renegat;
So „grablje“ mu senca,
A postelja „blat“.

Najslajši dišave
On spravi v „Tagblatt“,
Obrite tud' glave
Zná svinjske pobrat'.

Ta pevec se trudi,
Le „grabljem“ živí;
Nihče ga, ko zgrudi
Ga smrt, ne zgreši.

Prešerinček, a ne „doktor“.

Pomenljivi priimki.

Nekteri imajo priimke, da se človek kar za ušesa prime, ko jih sliši. A ker si nikdo priimka ni izbral sam, se mu ne more za greh ali prestopok napada tujih ušes šteti.

Pač pa razžalijo lepomisje, oči in lepoznanško čutje nekteri s tem, kakor te priimke v pisavi pačijo. Če človek pogleda podpis, večidel že ugane politični značaj podpisane osebe. Dokažimo to na podpisih po „Brenceljnu“ že dobro znanih oseb. Tukaj jih je nekaj.

Župan ljubljanskega mesta se podpisuje: „Suppan“. V tem imenu je en „p“ odveč, tega nam mož z vso odvetniško bistroumnostjo — če je kaj ima, pokazal je še ni — ne bo odpravdal. Ta „p“ je že pomenljiv; kakor „p“ v njegovem priimku, je on sam odveč Ljubljani, kranjski deželi, človeštvu; kakor bi ime „Suppan“, zgubivši nepotrebni drugi „p“, na vrednosti nič ne zgubilo, tako bi tudi Ljubljana, zgubivša svojega sedanjega župana, ne bila čisto nič na slabšem. Pa brez zamere, go spod dr. Supppppan!

Naš Korelj se podpisuje: „Deschman“. Korenina tega imena je slovenska, vsaj na pol. „Ex ungue leonem — ex nomine renegatum“, ali po domače: Po lastnoročni pisavi svojega imena se Korelj izdaja, da je renegat. Dal mu je nekaj nemških črk, da imé stori že Nemca. Bi ne bilo okusnejše, Korelj, ako bi se prav po domače pisal: Dežman? Morda bi potem ne vedel vsak, da si renegat! Kaj misliš, Korelj?

Ako bereš nepotrebno razširjeno in našopirjeno imé: „Sawaschnigg“, boš pri tej priči uganil, da je lastnik njegov Zdešarjevi Juri iz Dobrove, zdaj nemškutar in šolski svetovalec. Da-si ga ne poznaš osebno, boš sodil že po z nepotrebni črkami zagojzdenem in napihnjem imenu, da se gosp. Zavašnik radi šopirijo, telesno in duševno, kajti bore Zavašnik bil bi priprost kranjski Juri, ne pa preširen šolski ogleda in zdaj celó svetovalec. Kedar Jurček obogati in oslovi, si olepša hišo z nepotrebim, neokusnim orodjem. — Rimljani so prstene grobe belili.

Ves drugačen je gosp. Lesjak, kateri se podpisuje: „Lesiak“. Mož je črki „j“, ktera je vsled slovenskega pravopisja njegovemu imenu prav tako potrebna in pristojna, kakor na pr. njemu učiteljska plača, odžagal rep in jo spremenil v črko „i“. Tedaj se predstavlja ime, kakor lesjak brez repa. Sužnji so imeli že od nekdaj znamenje tujega gospodarstva na sebi; lesjak pa ostane tudi brez repa lesjak, tedaj je obrezano ime pri njem le znamenje nemčurske sužnosti, v kateri se pa mož na videz prav dobro počuti.

Celjski predstojnik je skril svoje slovenske berglje pod nemški plajšč „Schönwetter“; a povsod iz tega plajšča gleda „Šenbeder“, kterege se c. k. mož sramuje. Varujte se, gosp. predstojnik; neki paragraf Vam dobro znanih postav prav jasno govori o pokvarjenji imen in zgodilo bi se Vam, da Vas zapró zaradi neresničnega imenovanja (Falschmeldung, da me boste razumeli). Tudi bi ljudje po Vašem podpisu sumičili, da ste Vi slovensk renegat, kar bi ne bilo lepo.

Naš Cene na Dunaji se sramuje črke „j“ v svojem imenu ter se podpisuje: „Klun“. Črka „j“ je pa prav slovenska, „l“ brez „j“ je kakor Cene brez domorodstva ali kljun brez jezika. Naš Cene si je tedaj izruval slovensko pero iz repa in je zdaj nemškutarsk tič in slovensk renegat, kajti rane po izruvanem slovenskem peresu mu ne bo zacelilo niti Dežmanovo maslo, niti mazilo za 4000 gold.

Oča Malič so se zavili v „Mallitsch“ prav tako, kakor so si naročili iz Gradca nemških jabelk in jih razstavili za slovenske ali vsaj kranjske, kajti na Maličevem vrtu ne raste nič slovenskega.

Še mnogo imen imam, kateri mi žalijo oči, kedar jih berem; a za danes zadosti. Kedar se bo sestavljala kranjsko- in štajarsko-nemčurska slovnica, bom nadaljeval.

„Brencelj“, jezikoslovec.

Gospod Dežman!

Zakaj ste se podstopili, z gosp. dr. Bleiweisom češnje jesti? Saj Vam je znan pregovor zaradi velikih gospodov in češenj! In pa kaj tacega se podstopite storiti v „Tagblattu“, dasiravno je še le kratko prej se valjala brezijska svinja po njem! Vam ni mar odprt noben drug list, da bi se v njem umivali, če kaj blata dobite na vest? No, če je že „Tagblatt“ zadnja struna, na kateri godete svoje „grabljanke“, bom jaz iz stare prijaznosti Vam ponudil kotiček, da se v njem umivate in češete. Menda ne boste delali napotja in boste z vsem zadovoljni, ker že zdaj brišete svoj lep obraz s tako umazano cunjo, kakor je „Tagblatt“. Samo to si prej izgovorim, po slovenski jo bova mahnila po dr. Bleiweis-u, če se skrha Vaše pero, bom pa jaz pomagal. Da bi bili po meni dali preklicati novico, ktera Vas je dolžila, da ste iz gole prijaznosti do Schreya počrnili druge profesorje, vsak bi Vam bil verjel, da je ta novica laž; „blatnasta“ cunja pa Vas je še bolj počrnila, nego Vas ljudje že tako malajo. Vi ste včasih, zlasti v deželnem zboru, tudi radi malo „špasni“, tedaj bo tudi bralcem pomagano.

Ergo, drugič nima gosp. Korelj Dežman besedo.

Modri sklepi mestnega zbora.

V Radoljci na Gorenškem, ktera je imenitna zaradi brezijske svinje, ktero je „tagblattovi“ dopisun tam zavohal, so bili visoki jagnjedi pred cerkvijo posekani. Strašen krik po mestu in vsled tega dopis v „Tagblatt“, kateri je posekana drevesa z znano umetnostjo prekučnil na gosp. župnika. Kaj storiti, da se maščuje hudodelstvo! Gosp. Gustav grof Thurn, znan po tistem edinem glasu, kterege je bil dobil pri volitvi v Tržiču, skliče mestni zbor, kteremu je poglavar, da bi sodil grešnika. Razen njegove osebe je v mestnem zboru še nekaj nemškutarjev,

kar omenimo zaradi tega, da bi se ne mislilo, da v Radoljci raste le slovenska ljulika.

Možje si vbijajo modre glave, kako bi spravili visoka drevesa zopet k cerkvi; da bi jih namalali na zid, ne gré, kajti cerkev je prenizka in v zrak še celó „tagblattovi“ dopisun ne more malati. Vrh tega je malanje prišlo ob čast — po znani brezijski svinji, družega načina pa ni najti, kateri bi jim „pricopral“ dolgo senco pred cerkev in vrh tega senca ne naredi drevesa, timveč le drevo senco, v kateri bi se radoljška gospôda med mašo hladila.

Tedaj ni družega, kakor da se obsodi župnik, da jih plača. A po kateri meri se bo merila visokost dreves, da se preceni vrednost? Oglasi se nekdo, kateri se je v šoli nekdaj učil meriti visočino dreves, a le kedar stojé po konci. Dobro! Na župnikove stroške se imajo tedaj postaviti posekana drevesa v zemljo in sicer drugo vrh družega, da bo učen mož računstva vse ob enem zmeril. Predlog je dober in se sprejme.

Da bi se pa dalje gosp. župnik svojeglavno ne podstopil kaj storiti brez srenjskega vtikanja in županove vednosti, se sklene, da bo odslej zaradi vsake stvari poprašal mestni odbor; tako na pr. če se v cerkvi vjame kaka miš, se bo javno odločilo, ktera mačka naj jo pohrusta ali kam naj se pokoplje.

Če ta dogodba ni resnična, „Tagblattova“ svinja ni bila nikdar obrita in pomalana.

Pogovori.

Jaka. Zakaj Dežman, varh in čuvaj kranjskih nabasanih živali, tičev in mrčesov, tako rad pripoveduje, da je dr. Bleiweis deželni živinski zdravnik?

Tone. To je, primaruha, jako težka zastavica; kajti kdor v Dežmanovih zmešanih možganih zasledí kakov red, ta zná več ko hruške peč. Toda prav zdaj-le se mi je nekaj zasvetilo, morda jo vendar-le uganem.

Jaka. No, no, le naglo, da ti ne uide. Jako mi vstrežeš, če mi rešiš zastavico.

Tone. Glej, jaz si mislim tako-le: Dežmanu ni všeč, da je dr. Bleiweis živinski zdravnik v kranjski deželi; on bi rajše imel kakovega Prusa za živinskega zdravnika.

Jaka. Kam si pa zašel? Kam te je veša zapeljala?

Tone. Prav na pravo pot. Le čakaj, da ti razvijem svojo misel. Dežman je večkrat bolan, zlasti jako trpi na žolču in jetrih — saj se mu to vidi na obrazu — ter misli, da bi ga prusk zdravnik gotovo ozdravil; pri dr. Bleiweisu pa še ni dobil pravega zdravila in se ga tudi ne nadja.

Jaka. Saj je dr. Kasmacher v Ljubljani.

Tone. Tudi dr. Kasmacher ga ne more ozdraviti; on je sicer Prus, če ne po rodu, pa po svojih željah, a živinski zdravnik ni.

Jaka. Pač res; uganil si zastavico. Zato pa menda tudi Dežman in njegovi sorodniki tako radi v svojih listih kličejo dr. Bleiweisa, ki jim je res zapisal že toliko in takih zdravil, da bi bili gotovo že ozdraveli, da njihova bolezen ni neozdravljiva.

Tone. Pač res mora neozdravljiva biti njihova bolezen, da je dr. Bleiweis še ni ozdravil.

Jože. Veš li, Tone, čemu je „deželna bramba“ in v čem se loči od navadnega vojaštva?

Tone. Deželna bramba je zato, da brani deželo, kedar pride sovražnik.

Jože. Tedaj jo navadno vojaštvo brani takrat, kedar ni sovražnika?

Tone. Beži, beži! Ti vse narobe obrneš.

Tone. Saperbolt! Na Dunaji ustavoverneži v državnih zborih prav gorke podajajo ministerstvu, zlasti predsednik Potocki in Petrínó morata imeti vroče ušesa. Kaj misliš, Tine, zakaj ju imajo tako na muhi?

Tine. Premalo sta storila.

Tone. Za kóga, za Avstrijo in njene narode?

Tine. Za ustavoverneže! Saj ti je znana pripovedka o hlapcu, kterega je gospodar za ušesa prijel, a hlapec se je izgovarjal s tem, da ni nič naredil. „Prav zato te stresem za uho!“ mu odgovori gospodar. Razumiš?

Tone. Razumim! Ropotajo tedaj zoper Potocki-ja, ker so lačni.

Poziv!

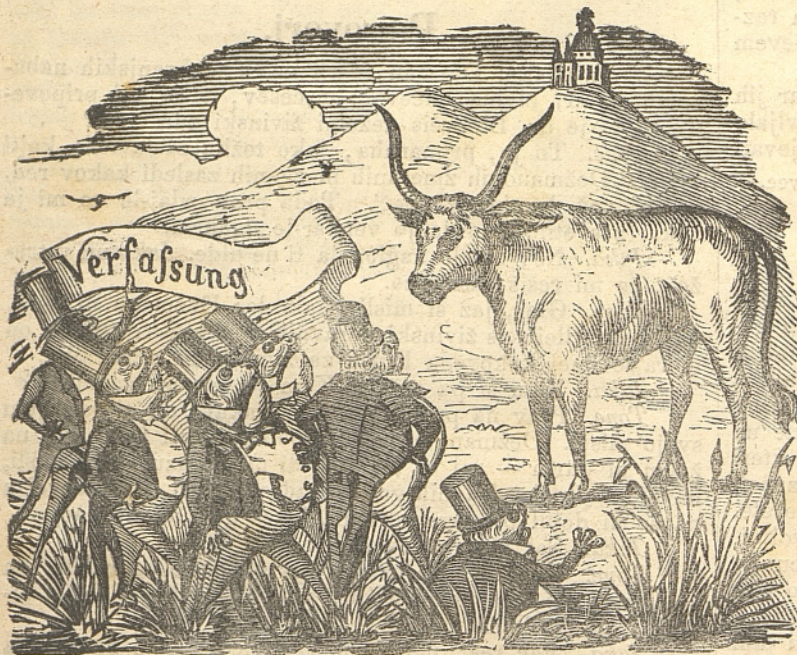
Sorodci! Bratje po mislih!

Komaj smo z besedovanjem v zborih rešili Avstrijo zmage, katero bi bili morda pridobili naši vojaki bodi-si s Prusom ali s Francozom v zvezi, in že se je vnovič pritepel iz jutra sem velik črn oblak, kateri nam žuga, ruski medved se je zbudil in jel stezati svoje kremplje po naših deželah.

Bratje! Očividno je, da Rus namerja trohljivemu Turku, a misli nas. S Turki nas veže neka žlahta; enako njim imamo tudi mi v svojih rajdah mnogo renegatov, in pravi renegati so, ki nosijo pred nami zvonce; Turki so storili toliko za omiko slovenskega naroda in sploh vsega sveta, kolikor smo storili mi, treba tedaj, da jim

Žabe in vol.

Stara, v dunajskem državnem zboru ponovljena basen.

Žabe so že davno zavidale vola zaradi njegovega močnega glasa, pred katerem se je tresla vsa okolica. Dasiravno so žabe v svoji mlaki v eno mer kvakale, ni njihovi hrup prav nič izdal. Ko bi ne bilo krepkejših, močnejših glasov, ko njihovi, morda bi se bil kdo zmenil za-nje. Prelile so tedaj vsled hude togote veliko žolča, kar jim je vdarilo na pljuča.

Zarad vspeha njihovega kričanja so že davno kuhale jezo, da bi jo razlile vrelo po volu in ga s tem oparile, a manjkalo jim je poguma, kajti na suhem bi jih bila strla volova peta, na mokro pa vol ni prišel.

Nekega dne, ko so imele razsrdene žabe občni zbor, pride vol do mlake. Hitro začno kvakati žabe od vseh strani nad njim in ga tako napadejo, da skoro oglušijo. Odhajajoč vol sam k sebi mrmra: „Prav se mi godi! Če bi se ne bil podal k žabjaku, bi jih ne bil toliko slišal.“

Pa ne, da bi kdo mislil, da je vol minister Potocki, žabe pa ustavoverneži dunajskega državnega zbora!

pokažemo sočutje s tem, da se zberemo in v javni seji sklenemo:

1. Avstrija se v prihodnji vojski — če bo — med Rusi in Turki zveže s Turki, nikakor ne z Rusi.

2. Avstrijsko ministerstvo se pooblasti po odboru društva, da sklene zvezo Avstrije s Turčijo prej ko mogoče, morda po telegrafičnem potu.

Ta sklepa sta ob enem dnevi red. Le toliko prosimo prečastite ude, da nihče ne prinese sabo kake uši, kajti dozdej se je kaj rado zgodilo, da je vsaka začela kašljati, kedar je jel govornik govoriti in priporočati poprej že sklenjen predlog.

Proklete grablje!

Odbor konst. društva.

Svečanost.

Po volitvah v ljubljanski okolici kot nasprotnik dr. J. Bleiweisa slavnoznani deželni sodnijski svetovalec gospod Heinricher je imenovan nadsvetovalec deželne nadsodnije v Gradcu, kamor se bo v kratkem preselil. Pred odhodom mu namerjajo vsi tisti, kateri so mu pri volitvi dali svoje glasove, napraviti bakljado. Kakor bo še znano, dobil je gosp. Heinricher vse glasove razen onih, ktere je dobil dr. Bleiweis, ki je bil enoglasno izvoljen.

Opravljeni jeziki

pravijo, da jaz zato nisem imenovan za stolnega dekana, ker ne znam peti tako, da me nikdo ne more posnemati, ker še jaz sam dvakrat enako ne zapojem, ampak vselej drugače.

Jurij Savaschnigg.

UGANJKA.

Zlogov troje ti pokažem.

Prva dva krojač pozná,
Tud' čevljar, da se ne lažem,
Mnogo z njima se pečá.

Tretji zlog je znajdba stara
Po gradovih sploh živi;
Prvih dveh nikdar ne mara,
Dok se dobro mu godi.

Zvezana pa ti beseda,
Zvita je, ko kozji rog;
Zlasti rad sodnik jo gleda,
Kromar je od las do nog.

„Brenceljnu“ je dobro znana,
Se ko pajka je boji;
Dvakrat mu je b'la že brana,
Kaže tje, kjer muh s'cer ni.

(Rešitev prihodnjič.)

Silna prošnja.

„Brencelj“ prosi vse tiste čast. naročnike, kateri mu dozdej niso še plačali naročnine in jo mislijo plačati, da brž storijo svojo dolžnost, kajti „Brencelj“ nima „kapitala“, da bi zamogel založevati stroške, ker si je pri „Triglavu“ svoje perotnice zelo prismodil. Vrh tega Vas pa še vljudno prosi, ako srečate koga, ki je še dolžan „Triglavovo“ naročnino, da mu poveste, da bi se pri meni oglasil zaradi ene besedice. Da bi vsi v redu plačevali naročnino, kakor večina naročnikov, bi bil „Brencelj“ mnogo bolj zal in boljše volje; tako pa škodujejo ti počasneži večini naročnikov, sebi in „Brencelju“, kateri se bolj veseli nad enim, ki plača, kakor nad 99 onih, ki so naročnino dolžni.